

Ангел Каралийчев
Самотната елхица

Малката елхица стоеше самотна край големия път, който се спуска към града. Далечно зад нея се тъмнееше старата гора, където нощем виеха вълци, подскачаха катерички по оголените клонки, тичаха бързоноги зайци. Валеше. Хладните капки се оттичаха по иглиците на самотното дръвце като сълзи. Зайчето, което носеше име Лъв без опашка, спря пред елхицата и повдигна учудено нагоре очи.

– Защо плачеш? – попита то.

– Защото съм малка и самичка. Наоколо няма нито едно дръвце. Зимният вятър ме огъва до земята. Вълчият вой в гората ме плаши.

– Ти си едно глупаво дръвче – рече Лъв без опашка. – Защо не отидеш в гората? Там има вековни борове. Ще се подслониш под могъщите им клони, ще се потулиш на завет. Катеричките ще те замерят с шишарки. Те са много весели.

– Не мога – въздъхна елхицата.

– Защо?

– Защото съм закована на едно място. Имам корен. Много пъти съм се мъчила да се отскубна и да се махна оттука. Ще ми се да слеза долу в овчарската колиба и да видя агънцата, които бляят много сладко, а най-ми се ще да видя децата, които живеят в топли стаички, спят на креватчета, пият мляко и дърпат опашките на котките. Чудни неща ми разказва вятърът за тях и за бащите им, които работели в една фабрика с комин, висок до облаците.

– Значи, ти искаш да отидеш при ония смешни човечета, които имат само два крака? Добре, ще уредя тая работа – поклати глава Лъв без опашка. – В овчарската кошара има едно бяло агънце. То ми е приятелче. Ще го помоля да каже утре на овчаря като тръгне за града, да те отсече и да те отнесе при децата.

– До края на живота си ще ти бъда благодарна, ако ми направиш тая добрина. Но ти не се ли боиш от овчарското куче?

– Мене не ме е страх, защото нося име Лъв, макар че съм без опашка.

Когато настана вечер и всички заспаха, Лъв без опашка слезе пред кошарата и почна да дращи вратата с лапичките си.

– Кой е? – обади се отвътре бялото агънце.

– Аз съм Лъв без опашка.

– Какво искаш?

– Слушай, ако си ми приятел, събуди овчаря в зори и му поръчай, като минава край самотната елхица, да я отсече и отнесе на децата!

– Добре – отвърна бялото агънце. – Друго?

– Друго няма. Лека нощ!

В зори то почна да блее толкова силно, че дигна на крак цялата кошара. Овцете се размърдаха, кучето залая, овчарят се пробуди, грабна ведрото и почна да дои мляко. Като напълни голямото ведро, той го натовари на каручката, впрегна кончето и потегли за града. На минаване край елхицата овчарят си спомни, че фабричният вратар му беше поръчал да занесе една елха за децата, затуй спря каручката, грабна секирата и отсече самотното дръвче с един замах и го хвърли върху ведрото.

Подир един час овчарят стигна във фабриката. Вратарят пое елхицата, усмихна се и я отнесе в един голям салон, където имаше много столове, а по стените окачени портрети.

„Ей сега ще ме насече на парчета и ще ме хвърли в печката, за да ме изгори“ – помисли си с ужас елхицата.

Но вратарят не я изгори. Той ѝ направи кръстовидно стоило и я изправи насред салона. Цял ден елхицата стоя правичка. Надвечер дойдоха три девойки. Те донесоха свещички и най-чудни украшения: картинки, позлатени орехи, птичета. Почнаха да кичат елхицата и я накичиха тъй хубаво, че когато тя се погледна в насрещното огледало, цялата затрепери от вълнение. Под нея девойките наредиха чудесни подаръци за деца: обувки, чорапи, кукли, кончета, футболна топка и книги с картинки.

На Нова година подир пладне в големия светнал салон нахълтаха стотина деца. Те заобиколиха елхата и я загледаха очаровани. Свещичките пламтяха, по клончетата златните орехи грееха, птичетата се люлееха с разперени крилца. Тогава елхицата рече със своето дървено гласче:

– Мили деца, аз съм най-щастливото дръвче на света. Къде е моят приятел Лъв без опашка, да ме види?

– Тук съм! – изкрещя Лъв без опашка и раздвижи големите си уши зад големия прозорец. Той се беше покатерил върху купчината сгурия пред прозореца и наблюдаваше празника.

– Я вижте зайчето! – извика едно момиченце, което имаше на главата си качулка със заешки уши.

Всички погледнаха натам, но Лъв без опашка беше вече изчезнал.

– Ти си зайче! – весело се развикаха децата и се наредиха едно след друго, да си получат новогодишните подаръци.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: BНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3414>]